

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 87/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznania S. R. za winnego czynu z art. 258 § 1 k.k. (pkt 1 wyroku), - uznania, że czyn zarzucony oskarżonemu w punkcie XX aktu oskarżenia został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (pkt 2 wyroku). 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Skarżący podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na stwierdzeniu, że S. R. w okresie od (...) r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej razem z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami oraz że przestępstwo na szkodę D. W. zostało popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności zaś z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. wydanego w sprawie (...), wynika, że taka grupa nie działała, a przestępstwo na szkodę D. W. zostało popełnione przez wskazanych mężczyzn działających wspólnie i w porozumieniu.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny

Zarzut podniesiony
w apelacji obrońcy
zasługiwał na
uwzględnienie.

W tym miejscu
Sąd Apelacyjny
chciałby zaznaczyć,
że wniosek o
sporządzenie
niniejszego
uzasadnienia złożył
jedynie obrońca
oskarżonego.

Ma rację skarżący,
że w sprawie brak
jest jakichkolwiek
dowodów, że
oskarżony w okresie
od (...) r. brał udział
w zorganizowanej
grupie przestępczej
„w celu popełniania
przestępstw z art.
156 § 1 pkt 2 k.k.”.
Takiego wniosku nie
da się wyprowadzić
ani z wyjaśnień S. R.,
ani też z depozycji
osób, których relacje
zostały ujawnione
na rozprawie przed
Sądem I instancji.
Nie wynikają one
także z
jakichkolwiek
innych dokumentów
zgromadzonych w
sprawie. Sam fakt
dokonanie
przestępstwa na
szkodę D. W., które
zostało przypisane
oskarżonemu w
punkcie 2
zaskarżonego

wyroku, nie może stanowić podstawy do ustalenia, że działał on w strukturze spełniającej kryteria niezbędne do przyjęcia zorganizowanej grupy przestępczej, a której celem było popełnienie przestępstw polegających na powodowaniu u innych osób ciężkich uszczerbków na zdrowiu.

Jednorazowość przedmiotowego zachowania jednoznacznie przeczy tezie przyjętej w akcie oskarżenia, a zaaprobowanej przez Sąd Okręgowy, która zarazem odbiega od zasad prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy.

Odrzucając możliwość udziału S. R. w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było popełnianie przestępstw z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. niezbędne jest poddanie analizie dalszej treści tego zarzutu. Otóż wynika z niego, że poza powodowaniem ciężkich

uszczerbków na zdrowiu celem grupy miało być popełnianie innych przestępstw, co zostało sprowadzone do lakonicznego zwrotu „i in.”. Zwrot ten nie został rozwinięty przez Sad Okręgowy w zaskarżonym wyroku. Z jednej strony można stwierdzić, że nie sposób skazać kogokolwiek za udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw określonych mianem „i in.”. Takie ujęcie niewątpliwie nie spełnia wymogu trzymania znamion określonych w art. 258 § 1 k.k. Z drugiej jednak strony, nie można pominąć wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w których Sąd Okręgowy pod pojęcie „i in.” przestępstw naprowadził czyny „podatkowe polegające na nieopłacaniu podatku akcyzowego od piwa, które wywożone było do Wielkiej Brytanii, gdzie nim handlowano”. Rzecz w tym, że ani S.

R., ani jakakolwiek inna osoba nigdy nie została oskarżona o te przestępstwa. Sąd I instancji nie rozpoznawał więc zarzutów dotyczących wspomnianej działalności dotyczącej handlu piwem i nie uczynił tego do tej pory żaden Sąd. Nigdzie zatem nie stwierdzono, że przedmiotowe przestępstwa miały miejsce. Mało tego, w sprawie tej działalności wszczęto postępowanie przygotowawcze, które się nie zakończyło i od dłuższego czasu pozostaje zawieszona. W tej sytuacji, Sąd Apelacyjny za zbyt daleko idące uznaje wypełnienie znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., a konkretnie zapisu „i.in” odwołaniem się do „przestępstw podatkowych”, o które nawet nikt nie został postawiony w stan oskarżenia i dowolnym jednocześnie, na obecnym etapie, byłoby stwierdzenie, iż ktokolwiek o te czyny w przyszłości zostanie oskarżony.

Gdyby jednak tak się stało, to w tym właśnie postępowaniu winno być rozstrzygnięte, czy takie przestępstwa podatkowe zostały popełnione, przez jakie osoby i czy działały one w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Pamiętać jednocześnie trzeba, że w niniejszej sprawie brak jest apelacji oskarżyciela wniesionej na niekorzyść oskarżonego, co też stoi na przeszkodzie ewentualnemu uzupełnieniu opisu czynu o ustalenia wypełniające znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Takie postąpienie naruszałoby zasadę wyrażoną w art. 434 § 1 k.p.k. (zakaz reformationis in peius).

W rezultacie brak było podstaw do skazania S. R. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia, że przestępstwa przypisanego mu w punkcie 2 zaskarżonego

wyroku dopuścił się „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”.

Nadto Sąd Apelacyjny z urzędu, kierując się treścią art. 440 k.p.k., dostrzegł, że rażąco niesprawiedliwe byłoby utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego S. R. w punkcie 2 obok art. 158 § 2 k.k. przywołał również art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Przyjęcie obu tych przepisów, w sytuacji, gdy pokrzywdzonym była ta sama osoba razi niekonsekwencją i było po prostu niedopuszczalne.

Otóż występki z art. 158 § 2 k.k. stanowi tzw. czyn kwalifikowany (do czynu z art. 158 § 1 k.k.) przez następstwo dynamiczne.

Następstwem tym jest skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Nie ulega wątpliwości, iż konstrukcja omawianego przepisu ściśle nawiązuje do treści art. 9 § 3 k.k. W rezultacie

skutek ten jest przez sprawcę objęty stroną podmiotową nieumyślności. Z kolei przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. jest przestępstwem umyślnym i sprawca skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu obejmuje swoim zamiarem (bezpośrednim albo ewentualnym). Nieracjonalne jest ustalenie, że sprawca w ramach bójki lub pobicia, tym samym zachowaniem, wobec tego samego pokrzywdzonego, powoduje u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Poza tym, oczywistym jest, że uczestniczącemu w bójce lub pobiciu można przypisać umyślne spowodowanie skutku w postaci uszczerbku na zdrowiu u ofiary (nie tylko ciężkiego) tylko wtedy, gdy zebrany materiał dowodowy pozwala na niebudzące wątpliwości ustalenie, iż konkretne zachowanie sprawcy (ciosy pięściami, kopnięcia lub uderzenia przedmiotami)

doprowadziły do danego uszczerbku. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie, który z uczestników bójki lub pobicia spowodował dany uszczerbek u pokrzywdzonego, to należy poprzestać na skazaniu z art. 158 § 1, § 2 lub § 3 k.k. w zależności od okoliczności danego przypadku, z pominięciem w kwalifikacji np. art. 157 § 1 k.k., czy art. 156 § 1 k.k. Można jedynie dodać, że gdyby uczestnikowi bójki lub pobicia dało się wykazać, że swoim konkretnym zachowaniem spowodował umyślnie ciężki uszczerbek na zdrowiu u pokrzywdzonego, to taki czyn winien być zakwalifikowany z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a gdyby sprawca użył broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu to z art. 159 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W realiach analizowanej sprawy, brak jest podstaw do przyjęcia, że rozpoznany u

pokrzywdzonego
ciężki uszczerbek na
zdrowiu
spowodowało
konkretne
zachowanie S. R..
Takiego ustalenia
Sąd Okręgowy nie
poczynił i też nie da
się go poczynić bez
obrazy art. 7 k.p.k.

Uwzględniając
powyższe
rozważania, Sąd
Apelacyjny zmienił
zaskarżony wyrok w
ten sposób, że

- uniewinnił
oskarżonego S. R.
od popełnienia
przestępstwa
przypisanego mu
w punkcie 1.,
tj. od popełnienia
przestępstwa z art.
258 § 1 k.k. –
kwalifikowanego w
akcie oskarżenia z
art. 258 § 1 k.k. w zw.
z art. 12 k.k.,

- wyeliminował
z opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu S. R.
w punkcie 2 zapis
o treści „w ramach
zorganizowanej
grupy przestępczej”,
zaś z podstawy
prawnej skazania
oraz z podstawy
prawnej wymiaru
kary art. 156 § 1 pkt 2
k.k.

Eliminując z opisu
czyny przypisanego
oskarżonemu w

punkcie 2
zaskarżonego
wyroku zapis o
działaniu w
zorganizowanej
grupie przestępczej
oraz eliminując z
kwalifikacji prawnej
art. 156 § 1 pkt 2
k.k., Sąd Apelacyjny
obniżył jednocześnie
wymierzoną mu za
przedmiotowy czyn
karę pozbawienia
wolności do 1
(jednego) roku i
3 (trzech) miesięcy,
przyjmując za
podstawę jej
wymiaru art. 189 §
2 k.k. w brzmieniu
obowiązującym do
dnia 18 kwietnia
2010 roku w zw.
z art. 11 § 3 k.k.
Te dwie okoliczności
z pewnością bowiem
rzutowały na wymiar
kary za omawiany
czyn i to
niekorzystnie dla S.
R.. Sąd Apelacyjny
miał też na uwadze
to, że nie jest
on karany, a od
czasu wymienionego
przestępstwa
upłynęło wiele lat.

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
wymierzona kara
jest adekwatna do
stopnia zawinienia
oskarżonego oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanego mu (w
zmienionej postaci)
przestępstwa, jak

też zapewnia
prawidłowe
oddziaływanie
wychowawcze i
zapobiegawcze
wobec niego.

Zauważyć trzeba,
że obrońca nie
zaskarżył skazania
oskarżonego za
przestępstwo z art.
223 § 1 k.k., w
tym orzeczonej za
ten czyn kary.

W rezultacie
opisanych zmian,
Sąd Apelacyjny
uchylił orzeczenie
o karze łącznej
zawarte w punkcie
4 zaskarżonego
wyroku i na
podstawie art. 85
k.k. oraz art. 86 § 1
i 2 k.k. w zw. z art.
4 § 1 k.k., połączył
wymierzone S. R.
kary pozbawienia
wolności za
przestępstwo
przypisane mu w
punkcie 2
zaskarżonego
wyroku (obniżoną
przez Sąd
Apelacyjny) oraz w
punkcie 3 tegoż
wyroku i wymierzył
mu karę łączną 1
roku i 3 miesiące
pozbawienia
wolności. Sąd
Apelacyjny orzekł
zatem tę karę w
najniższym
możliwym
rozmiarze, równym
najsurowszej karze

jednostkowej, co było możliwe dzięki zastosowaniu, jako względniejszych, poprzednich przepisów (art. 4 § 1 k.k.) dotyczących zasad łączenia kar. Taką samą regułą, tj. pełnej absorpcji zastosował Sąd Okręgowy, a oskarżyciel w tym zakresie nie wniósł apelacji.

Reasumując, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchylił karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 4,

b) uniewinnił oskarżonego S. R. od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie 1., tj. od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. – kwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

c) wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu S. R. w punkcie 2 zapis o treści „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”, zaś z podstawy prawnej skazania oraz z podstawy

prawnej wymiaru kary art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i jednocześnie wymierzona oskarżonemu za przedmiotowy czyn karę pozbawienia wolności obniżył do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy, przyjmując za podstawę jej wymiaru art. 189 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 roku w zw. z art. 11 § 3 k.k.,

d) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu S. R. kary pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane mu w punkcie 2 (obniżoną przez Sąd Apelacyjny) oraz w punkcie 3 i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Podkreślić należy, że w zaskarżonym wyroku prawidłowo zaliczono na poczet

<p>kary łącznej okres tymczasowego aresztowania oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., - wyeliminowanie z opisu czynu opisanego w punkcie XX aktu oskarżenia stwierdzenia, że czyn ten został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (pkt 2 wyroku). 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski zasługiwały w pełni na uwzględnienie i spowodowały stosowną zmianę zaskarżonego wyroku, o czym była mowa wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Sąd Okręgowy w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku obok art. 158 § 2 k.k. przyjął również art. 156 § 1 pkt 2 k.k., co raziło niekonsekwencja i było niedopuszczalne. Kwestia ta została szczegółowo omówiona przy odniesieniu się do apelacji obrońcy.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Sąd Apelacyjny z urzędu zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z podstawy prawnej skazania za powyższy czyn oraz z podstawy prawnej wymiaru kary art. 156 § 1 pkt 2 k.k. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, pozostawienie w kwalifikacji prawnej art. 156 § 1 pkt 2 k.k. byłoby rażąco niesprawiedliwe skoro brak było ku temu jakichkolwiek podstaw.

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji****0.15.1.1.**Przedmiot
utrzymania w mocy

Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w zakresie opisu czyn przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 i jego kwalifikacji prawnej – poza tym zakresem, w którym dokonano w tej materii zmian, co zostanie wskazane poniżej. Utrzymano też w mocy zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej. Pamiętać trzeba, że w zakresie czynu przypisanego S. R. w punkcie 3 obrońca nie wniósł apelacji.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocyPowody utrzymania
w mocy
zaskarżonego
wyroku w
powyższym zakresie

<p>zostały wskazane przy omówieniu zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy i zbędnym byłoby powtarzanie tej samej argumentacji w tym miejscu.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>a) uchylił karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 4,</p> <p>b) uniewinnił oskarżonego S. R. od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie 1., tj. od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. – kwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,</p> <p>c) wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu S. R. w punkcie 2 zapis o treści „w ramach zorganizowanej</p>		

grupy przestępczej”,
zaś z podstawy
prawnej skazania
oraz z podstawy
prawnej wymiaru
kary art. 156 § 1 pkt
2 k.k. i jednocześnie
wymierzoną
oskarżonemu za
przedmiotowy czyn
karę pozbawienia
wolności obniżył do
1 (jednego) roku i
3 (trzech) miesięcy,
przyjmując za
podstawę jej
wymiaru art. 189 §
2 k.k. w brzmieniu
obowiązującym do
dnia 18 kwietnia
2010 roku w zw. z
art. 11 § 3 k.k.,

d) na podstawie art.
85 k.k. i art. 86 §
1 i 2 k.k. w zw.
z art. 4 § 1 k.k.
połączył wymierzone
oskarżonemu S. R.
kary pozbawienia
wolności za
przestępstwa
przypisane mu w
punkcie 2 (obniżoną
przez Sąd
Apelacyjny) oraz w
punkcie 3
i wymierzył mu
karę łączną 1
(jednego) roku i
3 (trzech) miesięcy
pozbawienia
wolności.

Zwięźle o powodach
zmiany

Także w przypadku
zmian powody ich

dokonania zostały przedstawione przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego i nie ma potrzeby powtarzania tego samego jeszcze raz.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3	Kierując się sytuacją majątkową oskarżonego, który ma do odbycia karę pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty	

	za obie instancje. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.	
7. PODPIS		
I. P. H. K.M. K.		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za przestępstw przypisane mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku i przyjęcie w opisie przestępstwa przypisanego mu w punkcie 2, że popełnił go w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana